ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ		ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	
ΕΤΗΣΙΑ	ΔΡ. 180	ΕΤΗΣΙΑ	ΔΡ. 360
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	» 90	ΕΞΑΜΗΝΟΣ	» 180
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	» 60	ΤΡΙΜΗΝΟΣ	» 100

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Δ. ΟΙΚ. ΚΑΛΑΠΟΘΑΚΗΣ

ΕΜΠΡΟΣ

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΤΟΣ 28ον—ΑΡΙΘΜΟΣ 10333 | ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 5 — ΤΗΛ. 1-86 | ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ 1 | ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, — ΤΕΤΑΡΤΗ 12 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1925

Η ΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΑΙ ΙΤΑΛΙΚΑΙ ΑΝΗΣΥΧΙΑΙ

ΤΟΥ ΤΑΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ

ΡΩΜΗ, Αὐγούστος.— Ἐν Ρώμῃ ἐπικρατεῖ ποιά τις ἀνησυχία διὰ τὴν στάσιν τῆς Γιουγκοσλαυΐας ἀπέναντι τῆς Ἑλλάδος. Δὲν φροντοῦν βεβαίως ἀν τὸ νεαρὸν πολυσύνθετον σλαυϊκὸν κράτος εἶνε ἱκανὸν, καὶ ἀπὸ ἐσωτερικῆς καὶ ἀπὸ ἐξωτερικῆς ἀπόψεως, νὰ ἀντιμετωπίσῃ νέας περιπετείας καὶ νέους ἀγῶνας ἀγωνιστικοὺς συνεπειῶν καὶ ἀδήλων ἐκβάσεων καὶ ἐπεκτάσεων. Τὸ προηγούμενον ὅμως τοῦ **1914**, κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ νοτιοσλαυϊκὴ ὁρμὴ, καὶ ἴσως ἡ ἀπερισκεψία, χωρὶς νὰ ἀναμετρήσῃ τὰς δυνάμεις της, οὔτε τὰς συνεπείας τῶν ἀνευθύνων ἐνεργειῶν της, ἐγένετο ἡ ἀφορμὴ τοῦ γενικοῦ αἱματοκυλίσματος τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου, φοβίζει σήμερον πολλούς. Ποῖος ἐγγυᾶται ὅτι οἱ Σέρβοι δὲν εἶνε τύποι ἀπερίσκεπτοι, ὥστε νὰ προβοῦν εἰς κάποιο πρᾶξικόπημα;

Εἰς στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἀγγλία καταπτύχεται ἀπὸ συγκλονιστικοὺς ἐσωτερικοὺς περισπασμοὺς, λόγῳ τῶν ἐργατικῶν ζητημάτων καὶ τῆς ἀνεργίας δυόμισυ ἑκατομμυρίων ψυχῶν, καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν αὐτοπεριφρόνησιν τῶν Ἀποικιῶν της, αἵτινες δὲν θέλουν πλέον νὰ ἀκούσουν νέας Εὐρωπαϊκὰς περιπετείας καὶ ἀναμίξεις των. Ἐνῷ ἡ Γαλλία εὑρίσκεται περιπεπλεγμένη εἰς τὸ μαροκινὸν δρᾶμα καὶ ἀγωνιᾷ οἰκονομικῶς, μὲ τύπους ἄλλας ἐσωτερικὰς ἀνησυχίας καὶ μὲ τὸν ἐφιάλτην τῆς Γερμανικῆς ἀνανήψεως. Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Ἰταλία ἔχει ἐστραμμένην ὅλην σχεδὸν τὴν προσοχήν της εἰς τὴν οἰκονομικὴν ἀνόρθωσιν, ἡ ὁποία δὲν ἐπιτρέπει ἐξωτερικὰς περιπετείας. Ἐνῷ, τέλος, τὰ μικρότερα γειτονικὰ κράτη, ἀπὸ ἀπόψεως ἐσωτερικῆς καὶ ἰδίως οἰκονομικῆς, ἀγωνίζονται νὰ ὀρθοποδήσουν καὶ ἔχουν ἀναβάλει διὰ τὸ ἀπώτερον μέλλον τὸν διακανονισμὸν τῶν μᾶλλον ἐπικινδύνων ζητημάτων, ἅτινα τὰ χωρίζουν. Μόνη ἡ Γιουγκοσλαυΐα φαίνεται ἐπιρρεπὴς εἰς νέας ἐξωτερικὰς περιπετείας καὶ ἐπιζητεῖ, διὰ λόγων καὶ δι' ἔργων καὶ διὰ πολιτικῶν καὶ διπλωματικῶν ἐνεργειῶν νὰ ἐκμεταλευθῇ τὴν περίστασιν καὶ νὰ ἐπιτύχῃ νέας ὠφελείας οἰκονομικὰς καὶ ἐδαφικὰς ἀκόμη, ὡς νὰ τῆς ἦτο ἀνεπαρκὴς ἡ τύση εὐνοια τῆς τύχης, χάρεν τῆς ὁποίας ἔχει ἐξογκωθῇ κατὰ τρόπον δυσπεπτικὸν, καταδροχθήσασα τόσα ἀνομοιογενῆ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα εἶνε μοιραῖον νὰ μὴ τὴν ἀφήσουν ποτὲ ἥσυχον, καθιστῶντα εἰς αὐτὴν τὸν βίον ἀβίωτον, ὅπως ἀκριβῶς συνέβαινεν εἰ τὴν δυαδικὴν μοναρχίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐκληρονόμησεν ὀλιγώτερα ἀγαθὰ καὶ περισσοτέρας ἀδυναμίας.

Δὲν ἀνησυχοῦν ἐν Ρώμῃ διὰ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν, ὡς Κράτος, ὡς δύναμιν, ὡς ἱκανότητα νὰ φέρῃ μόνη εἰς πέρας, οἱανδήποτε περιπέτειαν. Ἀνησυχοῦν διὰ τὸν ρόλον, τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ παίξῃ, ρόλον θρυαλλίδος, ρόλον παραφρονος ἐμπρηστοῦ. Μόλις ὑπέγραψε τὰς τριακονταδύο συμβάσεις μὲ τὴν Ἰταλίαν, ἐψήφισε δεκάδας ἑκατομμυρίων διὰ τὴν κατασκευὴν ἐμπορικῶν καὶ ναυτικῶν λιμένων καὶ σιδηροδρόμων εἰς τὴν Ἀδριατικήν. Πρᾶγμα τὸ ὁποῖον οἱ Ἰταλοὶ ἐθεώρησαν ὡς καθαρὰν πρόκλησιν. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Γιουγκοσλαυϊκὴ Κυβέρνησις δὲν παύει νὰ δεικνύεται ἀδιάλλακτος πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ λαμβάνῃ μέτρα ἀπειλητικὰ, παρὰ τὰς ἐπισήμους διαψεύσεις. Ποῦ τείνει καὶ ποῦ στηρίζεται ἡ Γιουγκοσλαυϊκὴ αὕτη πολιτική;

Ἐνταῦθα φροντοῦν ὅτι δὲν ὑπάρχει κανεὶς, οὔτε μικρὸς οὔτε μέγας, ὅστις νὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς Γιουγκοσλαύους εἰς νέας περιπετείας. Δὲν ὑπάρχει οὔτε κἂν ἡ αὐτοπεποίθησις τοῦ ἱκανοῦ καὶ ἐπαρκῶς ἰσχυροῦ. Μόνον ἴσως πνεῦμα τυχοδιωκτικὸν, τὸ πνεῦμα τοῦ ἀπροΰπτως καὶ ἀνελπέστως κερδίσαντος πολλὰ χαρτοπαίκτου, ὁ ὁποῖος δεικνύεται εὔκολος εἰς τὸ νὰ ριψοκινδυνεύῃ μεγάλα ποσὰ, χωρὶς βάσιμους ἐλπίδας, δικαιολογεῖ τὴν τοιαύτην Γιουγκοσλαυϊκὴν πολιτικήν. Καὶ ἀκριβῶς διὰ τοῦτο ἡ πολιτικὴ αὕτη κρίνεται περισσότερον ἐπίφοβος καὶ μεστὴ ἀπροΰπτων.

Ἐν Ἀθήναις θὰ γνωρίζουν ἀσφαλῶς τοῦτο καὶ θὰ εἶνε προπαρασκευασμένοι δι' οἱονδήποτε ἀγνεθισμὸν καὶ ἐκθεσμόν. Ἡ Ἑλλὰς ὑπέστη τὰ πάνδεινα, καὶ ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς, συνεπεῖα τοῦ μεγάλου πολέμου. Διὰ νὰ εὕρῃ τὴν ἡσυχίαν της καὶ νὰ αὐτοπεριαυλλεχθῇ, ἠναγκάσθη νὰ θυσιάσῃ καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἱερὰ καὶ πατροπαράδοτα. Ὑπέγραψεν ὅσας εἶχε νὰ ὑπογράψῃ συνθήκας καὶ ἐξετέλεσεν αὐτὰς εὐθύρκως. Καὶ ἐνῷ ἐνόμιζον ὅτι ἦλθεν ἤδη ὁ καιρὸς νὰ ἀφυσιωθῇ εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ἀναδιοργάνωσιν, ἰδοὺ νέος ἐφιάλτης τὴν ἀπασχολεῖ καὶ πάλιν. Ἕως πότε ὅμως θὰ εἶνε ἐπιτετραμμένον εἰς τὰς ἀδεσπότους ὀρέξεις μερικῶν λαῶν, ὑστερούντων εἰς τὸν πολιτισμὸν ἀπὸ πολλοὺς γειτόνάς των, νὰ ἀπειλοῦν διαρκῆ κίνδυνον τῆς βαλκανικῆς καὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς εἰρήνης; Περὶ τούτου ἤρχισαν ἤδη νὰ διερωτῶνται ἐνταῦθα καὶ ἴσως καὶ εἰς ἄλλας εὐρωπαϊκὰς πρωτευούσας.

Μ. ΜΑΡΤΑΚΗΣ

ΕΝ ΓΕΓΟΝΟΣ ΔΙΑ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΝ

ΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ

(ΤΟΥ ΜΟΝΙΜΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ)

ΓΕΝΕΥΗ, Αὐγουστος.— Αἱ μεγάλαι Ἀγγλικαὶ ἑφημερίδες ἀφιερώνουν ἀπό τινων ἡμερῶν ἐνθουσιώδη ἄρθρα ἐπὶ τῇ ἀφίξει ἐν Λονδίνῳ τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τῶν Ἱεροσολύμων. Οἱ «Ταῖμς» δημοσιεύουν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἄρθρον τὸ ὁποῖον διακρίνεται διὰ τὸν ὑψηλὸν καὶ ἄθρόν αὐτοῦ τόνον. Παρατίθενται κατωτέρω τὰ κυριώτερα αὐτοῦ ἀποσπάσματα.

Ἡ ἐπίσκεψις, γράφουν οἱ «Ταῖμς», τῶν Ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, ὡς εἶπεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καντερβουργίας ἐν τῷ δείπνῳ ὅπερ παρετέθη εἰς τιμὴν αὐτῶν, εἶνε ἓν γεγονὸς ἀξιομνημόνευτον. Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν οἱ ἱεροφάνται τῶν ἀρχαιοπρεπῶν τούτων λειτουργιῶν αἵτινες ὑπενθυμίζουν τὰς παλαιοτάτας φάσεις τῆς Χριστιανικῆς ἱστορίας θέτουσιν τὸν πόδα αὐτῶν ἐπὶ τοῦ Ἀγγλικοῦ ἐδάφους. Ἡ ἀπαγγελία ἐντὸς τοῦ ναοῦ τοῦ Βεστμίστερ τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως τῆς Νικαίας ἐν τῇ πλατῇ αὐτοῦ μορφῇ καὶ ἐν τῇ γλώσσῃ ἐν ᾗ συνετάχθη τοῦτο ἐν ἀρχῇ γενομένη ὑπὸ τοῦ πνευματικοῦ ἀπογόνου τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου ἐν τῇ ἕδρᾳ τῆς Ἀλεξανδρείας, θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξάψῃ τὴν φαντασίαν καὶ αὐτῶν ἀκόμη οἵτινες φέρουν ἀντιρρήσεις ἐπὶ τῆς συντάξεως τῶν διαφόρων αὐτοῦ ἄρθρων.

Ὁ χαιρετισμὸς ὁ προσφερόμενος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἔθνος τῆς Ἀγγλίας ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Τάφου καὶ τῆς Ἁγίας Ἕδρας τοῦ Τολγαθᾶ ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων, ἀνακινεῖ παρ' ἡμῖν μίαν χορδὴν ἀκόμη βαθυτέραν. Αἱ ἀπόψεις αὗται, καθὼς καὶ μία φυσικὴ συμπάθεια διὰ τοὺς πλέον διακεκριμένους ἀντιπροσώπους τῶν δύο τούτων μεγάλων Ἐκκλησιῶν οἵτινες ἐν μιᾷ ἡλικίᾳ προβεβηκυίᾳ ἐπεχείρησαν ἐν τόσον μακρὸν ταξείδιον, ἐξασφαλίζει εἰς αὐτοὺς ἐνταῦθα ὁλόκληρον τὴν συμπάθειάν μας.

Τὴν αὐτὴν συμπάθειαν ἐξέφρασεν εἰς τοὺς Πατριάρχας καὶ εἰς τοὺς Μητροπολίτας τῶν Ρωσσικῶν Ἐκκλησιῶν οἵτινες εἶχον συνοδεύσει τοὺς Ἕλληνας Πατριάρχας ὁ Σέρ Σάμιουελ Χώρ ἐκ μέρους τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως. Ἀλλὰ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν παρελθουσῶν δέκα ἡμερῶν οἱ ἱεράρχαι τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἔλαβον μεγάλας ἀποδείξεις τοῦ ἐνδιαφέροντος ὅπερ διήγειρεν ἡ ἐπίσκεψίς των ὅταν μετέβησαν εἰς τοὺς Καθεδρικοὺς ναοὺς τῆς Ἀγγλίας.

Παντοῦ τοὺς ὑπεδέχθησαν, οὐχὶ μόνον μὲ τὴν φυσικὴν περιεργειαν ἣν ἐνέπνεον αἱ γραφικαὶ αὐτῶν στολαί, ἀλλὰ καὶ μὲ αὐθόρμητον ἔκφρασιν ἐνθουσιασμοῦ. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι συνεκινήθησαν οὗτοι διττῶς ἐκ τῆς ὑπολήψεως καὶ τῆς ἀγάπης τὴν ὁποίαν, ὡς εἶπεν ὁ Πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων, τοῖς ἀφιέρωσαν ὅλαι αἱ τάξεις τῆς κοινωνίας. Ἐφαίνοντο ἐπίσης πολὺ ἐπηρεασθέντες ἐκ τῶν ἐκδηλώσεων τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Δύσεως καὶ ἐκ τῆς ἐπικρατούσης σταθερότητος καὶ τάξεως τὰ ὁποῖα ἀπέδωσαν δικαίως εἰς τοὺς αἰῶνας μιᾶς ἀνεμπόδιστου ἐν Ἀγγλίᾳ Χριστιανικῆς ἐπιδράσεως. Ἔλαβον ἤδη γνῶσιν ἐν Παλαιστίνῃ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ τῶν εὐεργετημάτων τούτων τῆς Βρεττανικῆς πολιτικῆς εἰς τὰς χώρας ὅπου, κατὰ τὴν διάρκειαν πολλῶν αἰώνων ἐπεκράτει μία ἄλλη τάξις πραγμάτων. Καὶ ἔχουσι τοὺς καλλιτέρους λόγους διὰ νὰ θαυμάσωσι τὰ πλεονεκτήματα τῶν Βρεττανικῶν νόμων, τοὺς ὁποίους ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ μελετήσωσιν εἰς τὸν τόπον τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν ἐφαρμογῆς.

Ἦτο φυσικὸν τὸ τοιοῦτον νὰ ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον τῆς σκέψεως των καὶ νὰ εὕρῃ μίαν ἔκφρασιν ἐν τῇ βαθυτάτῃ αὐτῶν ἐπιθυμίᾳ τοῦ νὰ τεθῶσιν πάντοτε περισσότερον στενῶς ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Μ. Βρεττανίας.

Ὑπῆρχεν καὶ θὰ ὑπάρχῃ, ὡς ἐκ τῶν συχνοτέρων αὐτῶν ἐπισκέψεων, μία αὔξουσα συμπάθεια ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ δι' ἐκεῖνους οἵτινες, κατὰ τὴν διάρκειαν πολλῶν αἰώνων, ὑπέφερον διότι διετήρησαν πιστῶς τὸ Χριστιανικὸν αὐτῶν ὄνομα. Ἡ συμπάθεια αὕτη εἶνε ἰδιαιτέρως ἰσχυρὰ καὶ βαθεῖα ὅταν ἀπευθύνεται εἰς ἄνδρας καὶ γυναῖκας, οἵτινες, κατὰ τὰ τελευταῖα ὀκτὼ ἔτη, ὑπέστησαν τὸ μαρτύριον, ἐν τῇ στενῇ καὶ πραγματικῇ σημασίᾳ τῆς λέξεως, ὑπ' ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἔκαμον νὰ ἀγαπήσῃ ἐν Ρωσσίᾳ τὸ πνεῦμα τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ ἀποστάτου.

Ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον διὰ τὴν Μεγάλην Βρετταν νὰ παίξῃ τὸ μέρος τοῦ περιπλανωμένου ἱππότου, ἢ νὰ λάβῃ μέρος εἰς μίαν σύγχρονον σταυροφορίαν ἥτις θὰ κατέληγεν μόνον ἐν τῇ αὐτῇ ἀπογοητεύσει ἐν τῇ ὁποίᾳ κατέληξαν αἱ μεσαιωνικαὶ προσπάθειαι τῶν Χριστιανῶν ἐναντίον τῆς εἰδωλολατρείας. Ἐν τούτοις, ἐὰν δὲν ὑπάρχει πολιτικὸς σκοπὸς ἐν τῇ ἐπισκέψει τῶν Ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, γράφει ἡ Ἀγγλικὴ ἐφημερίς, ὅτι δεσμοὶ συμπαθείας, εὐγνωμοσύνης καὶ ἀμοιβαίας γνώσεως ἐδημιουργήθησαν μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ἀγγλικῶν καὶ Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, οἵτινες δὲν δύναται νὰ λείψουσιν ἀπὸ τοῦ νὰ καταστῶσιν γόνιμοι ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν.

Οἱ Πατριάρχαι ἔλαβον μίαν ἐπαφὴν μετὰ τῶν μεγαλητέρων ἀντιπροσώπων τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐγνώρισαν ποῖος εἶνε ἀκριβῶς ὁ χαρακτήρ της. Καὶ ἐὰν ἀκόμη παρουσιασθῶσιν ἐν τῷ μέλλοντι νέαι δυσκολίαι εἶνε φανερὸν ὅτι ἐπηρεφοντες θὰ συναποκομίσωσιν εὐνοϊκὰς ἐντυπώσεις. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἀπεδίδετο ὑπ' αὐτῶν μεγάλη τιμὴ καὶ ἐμπιστοσύνη εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Καντερβουργίας. Ἡ συμπάθειά των ἀπηυθύνετο πρὸς τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ γενικοῦ πνεύματος τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. Ἂς εἶνε βέβαιοι ὅτι οἱ δεσποτὶ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ἀπεβαίνουσιν ἀπὸ τοῦδε ὀτενότεροι, πρὸς ἀμοιβαίαν αὐτῶν ὠφέλειαν.

Ε. Δ. ΜΑΖΑΡΑΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ

ΑΙ ΜΑΥΡΑΙ

Ἀπὸ τινων ἡμερῶν συναντᾷ τις εἰς τὰ ἀθηναϊκὰ κέντρα πολλὰς γυναῖκας ἐρυθρὰς ὡς βρασμένους ἀστακούς. Εἶνε αἱ ἡλιοθεραπευόμεναι εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀττικῆς. Τὸ αὐτοκίνητον μεταφέρει τωρα πρωὶ καὶ ἀπόγευμα πολλὰς εἰς τὰς ἀμμουδιάς, ὅπου παίζουν ρόλον νηρηΐδων πρὸ τῶν ὀμμάτων περιέργων θεατῶν. Ἐλέχθη μάλιστα, ὅτι ἡ παρατηρουμένη θεατρικὴ κρίσις προέρχεται ἐκ τῶν μπαιν-μίξτ. Οἱ θεαταί των χορταίνουν τὴν ἡμέραν τὸ θέαμα τοῦ γυμνοῦ καὶ δὲν ἔχουν πλέον ὄρεξιν νὰ μεταβοῦν τὴν ἑσπέραν εἰς τὰ θέατρα δι' αὐτό. Καὶ οἱ δεινότεροι κρεωφάγοι μπουχτίζουν κάποτε. Εἰς πεῖσμα, λοιπόν, τῶν ἀπειλητικῶν ἀρῶν τοῦ συλλόγου κατὰ τῆς γυμνότητος τῶν γυναικῶν, αὐτὴ ἐπεξετάθη ἔφετος ἀπὸ τὴν ξηρὰν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἔγινε δὲ τόσον ἀγαπητὴ ἡ γυμνοθεραπεία, ἡ ἡλιοθεραπεία, ὥστε αἱ ἀτθίδες ἀψηφοῦν πρὸς χάριν της καὶ αὐτὴν τὴν λευκὴν ἐπιδερμίδα των. Ἐμφανίζονται ἀδιστάκτως ὡς ἐρυθρόδερμοι. Μάλιστα τὸ λευκὸν χρῶμα ἤρχισε νὰ μὴν ἦνε τῆς μόδας, διότι ἀκούει τις ἀναφανδὸν τὴν κριτικήν του:

— Τὶ ντεμοντέ, καλέ, εἶνε αὐτὴ ἡ κυρία Γυμνοποδαροχεροπούλου! Ἀκοῦτε νὰ ἔχῃ ἀκόμη ἄσπρην ἐπιδερμίδα!

Κα ἰάντιθέτως:

— Ὡμορφη, πολὺ ὡμορφη ποῦ εἶνε ἡ κυρία Ἀστραγαλοπούλου. Ἔχει ἕνα χρῶμα τώρα συμπαθητικώτατον. Σὰν καπνιὰ φούρνου ἔγινε. Ἡρέλλα! Τῆς πηγαίνει ἀριστούργημα ἡ μαυρίλα.

Τέλος ἠκούσθη καὶ ὁ ἑξῆς ἀνυπόκριτος θαυμασμός:

— Περίφημον ἀραποτσούκαλον εἶνε ἡ κυρία Χονδρογαμποπούλου!

Ὅλα ἀλλάζουν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον καὶ μόνον τὸ νερὸν τῆς θεσμενῆς δὲν ἀλλάζει. Αὐτὸ ἐξακολουθεῖ νὰ ἦνε ὑπόλευκον, φαιόν, ὡσὰν νὰ ἐγκατεστάθησαν εἰς τὸ ἀδριάνειον ὑδραγωγεῖον ὅλοι οἱ γαλατάδες τῆς Ἀττικῆς. Ἕως προχθὲς ἀκόμη ἡ θέα λευκῆς γυναικὸς ἔκαμνε τὴν ἐν τύπωσιν γιασεμιοῦ, κρίνου. Οἱ δὲ ζωγράφοι κατέβαλλον πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως μᾶς γοητεύουν μὲ τὰς ἐπιδείξεις νυμφικῶν λευκοτήτων. Δὲν ὑπῆρχε γυναικούλα, ἡ ὁποία νὰ μὴν ἐπουδραρίζετο, νὰ μὴ κατέφευγε εἰς τὰ μυστηριώδη ὑγρὰ ἀρωματικῶν ἀποστάξεων, ὅπως ἀποκτήσῃ τὴν λευκότητα μαρμάρου. Καὶ ὅταν ἤρχετο ὁ Μάρτης, ὅλαι ἔσπευδον νὰ δέσουν εἰς τὸ χέρι των κόκκινην κλωστήν, διὰ νὰ μὴ τὰς κάψῃ ὁ ἥλιος του. Τώρα ἐπιζητοῦν τὴν πλατίνην τοῦ ἡλιοκαύματος περισσότερον καὶ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητον, τὴν σαμπάνιαν, τὰ τζαμπατζίδικα εἰσιτήρια. Ὅσον περισσότερον μελιτζανὶ χρῶμα ἔχουν, τόση μεγαλητέρα ἡ πεποίθησίς των, ὅτι εἶνε τῆς μόδας. Ἐκτίθενται, λοιπόν, εἰς τὸν ἥλιον, καίονται εἰς τὴν καυτὴν ἄμμον τῆς ἀκρογιαλιᾶς καὶ, ἐπιζητοῦν τὴν μαυρίλαν τοῦ προσώπου των ὡς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἀνωτέρου ἰδανικοῦ των. Τὰς ἀκούει κανεὶς νὰ λέγουν:

— Πῶς μὲ εὑρίσκεις, καϋμένη; Ἐμαύρισα ἀρκετά;

Καὶ χαιηλοφώνως ψιθυρίζουν μυστηριώδεις φράσεις, ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν πρέπει νὰ ἤμεθα τόσον ἀδιάκοιτοι. Λοιπὸν ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ, ἀλλὰ θὰ ἐπαναλάβω ὅτι ἤκουσα διὰ μίαν μαυρόφιλον. Βάφεται μὲ μαῦρον κραγιόνι διὰ νὰ γίνῃ ὡραιοτέρα!

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

ΤΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΩΝ Μ. ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

Ὅταν τὸ πρῶτον ἠκούσαμεν τὴν σύγκλησιν Συνεδρίου τῆς Ὁμοσπονδίας τῶν λειτουργῶν Μέσης Ἐκπαιδεύσεως, μετὰ μεγάλης χαρᾶς ἐπεδέχθημεν τὴν εἴδησιν, διότι ἐπιστεύομεν ὅτι ἐν τῶν θεμάτων τὰ ὁποῖα θὰ ἀπησχόλουν τὸ Συνέδριον θὰ ἦτο ἡ δρᾶσις ὡρισμένων καθηγητῶν ἐν τῇ Παιδαγωγικῇ Ἀκαδημίᾳ καὶ τῷ Μαρασλείῳ Διδασκαλείῳ, ὡς τῶν κ. κ. Κ. ΒΑΡΝΑΛΗ, Θ. ΒΑΙΖΙΩΤΗ, ΡΟΖΑΣ ΙΜΒΡΙΩΤΟΥ, καὶ γενικώτερον ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει. Διὰ τοὺς μεταρρυθμιστὰς ἡγέτας κ. κ. Γληνὸν, Δελμοῦζον καὶ Σια τὸ προχειρότερον θῦμα ὑπῆρξεν ὁ κ. ΒΑΙΖΙΩΤΗΣ, ὅστις καὶ ἀπελύθη. Ἐκ τῶν δύο ἄλλων ὁ μὲν κ. Βάρναλης ἀπελύθη προσωρινῶς ἐπὶ ἑξάμηνον, ἡ δὲ κ. Ἰμβριώτου ὄχι μόνον οὐδόλως ἐτιμωρήθη ἀλλ' ἀντιθέτως ἀνέλαβεν ἐσχάτως καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Μαρασλείου, δεῖγμα τιμῆς διὰ τὰς πρὸς τὴν παιδείαν καὶ τὴν πατρίδα ὑπηρεσίας της. Ὡς λίαν ὀρθῶς παρετήρησεν ἐν ἄρθρῳ του δημοσιευθέντι εἰς τὸ «Ἔπιπρόσθεν» ὁ σοφὸς καθηγητὴς κ. Χατζιδάκις, αἱ ἐκπαιδευτικοὶ Δούθηροι εἶνε ἱκανώτατοι ἐν στιγμαῖς κινδύνου ν' ἀπαρνοῦνται τοὺς ὀπαδοὺς καὶ «ἡμετέρους» μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος καὶ δεξιότητος μεθ' ἧς ἀπαρνοῦνται καὶ τὰς ἰδέας των. Ὁ κ. διευθυντὴς ἰδίᾳ τῆς ἐκπαιδευτικῆς Ἀκαδημίας εὐχερέστατα δύναται νὰ μεταλλάξῃ ἰδεολογικὸν μανδύαν πολλάκις τῆς ἡμέρας. Δυστυχῶς τὸ ἐκπαιδευτικὸν συνέδριον δὲν εἶχε τὸ θάρρος ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν θλιβερὰν ταύτην ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει κατάστασιν. Τρομοκρατηθὲν ἴσως ἀπὸ τῶν διωκτόρων τοῦ ὑπουργείου, ἠγνόησε τὸ σπουδαιότερον ἐκ τῶν ἐκπαιδευτικῶν προβλημάτων. Δὲν ἔχομεν ὅμως οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν ὅτι θᾶττον ἢ βράδιον τὸ συγκρότημα Γληνοῦ-Δελμούζου-Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου θὰ πέσῃ καὶ μάλιστα πτῶσιν οἰκτράν. Οἱ ἐν λόγῳ μετερρυθμισταὶ φαντάζονται ἴσως ἐν τῇ πολιτικότητί των καὶ τῇ πρωτοτύπῳ ἠθικῇ των ὅτι ἀπορρίπτοντες ἐν ὥρᾳ κινδύνου καὶ ἀπαρνούμενοι ἢ συκοφαντοῦντες ἕνα ἢ δύο πρόσωπα, ὄπισθεν τῶν ὁποίων κατοχυροῦνται, θὰ δύνανται ἐπ' ἄπειρον νὰ σῴζουν ἑαυτοὺς καὶ νὰ ἐπιτυγχάνουν δύο τινά· 1) Νὰ διατηροῦν τὰς θέσεις των καὶ τὴν ἡγεσίαν τῆς ἐκπαιδεύσεως, καὶ 2) νὰ ἐμφανίζωνται μονοπωλιακῶς ὡς ἀντιπρόσωποι καὶ φορεῖς πάσης ἰδεολογίας, εἴτε συντηρητικῆς, εἴτε προοδευτικῆς, εἴτε ἐθνικῆς, εἴτε κομμουνιστικῆς, εἴτε θρησκευτικῆς, εἴτε ἀθεϊστικῆς, εἴτε σοσιαλιστικῆς, εἴτε ἀναρχικῆς, εἴτε Γληνικῆς, εἴτε Δελμουζικῆς, χωρὶς αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οὐδεμίαν ἰδεολογίαν νὰ ἔχουν καὶ εἰς οὐδεμίαν νὰ πιστεύουν. Τὸ περίεργον τοῦτο φαινόμενον ἐξηγεῖται ἐκ τῆς ἀκράτου καὶ μανιώδους φιλαρχίας καὶ φιλοδοξίας τῶν ἀνδρῶν τούτων, οἱ ὁποῖοι εἰς ἓν καὶ μόνον ἀποβλέπουν· πῶς νὰ ἡγοῦνται καὶ νὰ δημιουργοῦν περὶ ἑαυτοὺς ἐγκαθέτους καὶ κλακέρ, ἐξ οὗ καὶ ἡ προσπάθειά των νὰ κολακεύουν παντὸς εἴδους ἰδεολογίας, ἔστω καὶ τὰς πλέον ἀντιθέτους καὶ ἀντιφατικὰς πρὸς ἀλλήλας.

Ὀφείλω ἐπίσης νὰ ἐκφράσω τὴν ἀπορίαν μου διότι ὁ πρόεδρος τοῦ Ἐκπ. Συμβουλίου κ. Λάμψας οὐδεμίαν μέχρι τοῦδε ἔκθεσιν ὑπέβαλε περὶ τῶν ἐν τῇ Ἐκπαιδευτικῇ Ἀναδημιᾳ εἰσοδίων, διὰ νὰ μάθῃ ὁ ἐκπαιδευτικὸς κόσμος καὶ ἡ κοινωνία λεπτομερέστερον τὰ κατὰ τὴν δρᾶσιν καὶ τὴν διδασκαλίαν τῶν κ. κ. Γληνοῦ καὶ λοιπῶν ὁμοϊδεατῶν. Περιορισθῆ μόνον νὰ ἐκδώσῃ συγχωροχάρτιον διὰ τὸν κ. Δελμοῦζον καὶ τὴν κ. Ἰμβριώτου καὶ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διατανὶν τοῦ κ. Γληνοῦ περὶ ἀπολύσεως τοῦ κ. Βλιζιώτη.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΛΑΝΗ

Συνέπεσε νὰ ἴδω ἐν πολεμικὸν μετάλλιον ἀξιωματικοῦ δράσαντος κατὰ τοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναγράφεται ἡ λέξις Ἀρχιπέλαγος. Διὰ τῆς λέξεως ταύτης οἱ ἀναγράψαντες αὐτὴν ἐπὶ τοῦ μεταλλίου ἐννοοῦν τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος καὶ ὄχι τὸ ἐν γένει ἀθροισμα τῶν νήσων. Προφανῶς πλανηθέντες ἐκ τοῦ ἑλληνοφανοῦς τῆς λέξεως ἀνέγραψαν εἰς ἓν τόσον ἱστορικὸν μετάλλιον μίαν λέξιν ἡ ὁποία δ